

[Falk Hansen.]

og også i mit parti gør der sig forskellige opfattelser gældende.

Da lovforslaget denne gang fremsættes meget tidligt i samlingen og som allerede nævnt nu følges af et regeringsforslag, om end med et andet sigte, håber jeg, at det bliver muligt at få en god og grundig udvalgsbehandling, hvor også den afgivne betænkning og dens synspunkter kan blive gjort til genstand for en indgående drøftelse. På den anden side er det mit håb, at det mod samlingens slutning vil være muligt her i tinget at vedtage en ny lov, der langt mere er i pagt med tiden end den nugældende.

Da lovforslaget sidst var til behandling den 10. april i år, gav jeg udtryk for, at der var en række spørgsmål, som jeg fandt det var naturligt at løse, inden adgang til abort blev givet fri. Jeg gjorde det, fordi det var og er min opfattelse, at det må være noget helt afgørende, at der føres en sådan almindelig social- og familierpolitik, som skaber de rette rammer og muligheder for at føde og opdrage børn. Langt større bevillinger må kunne stilles til rådighed for mødrehjælpen, der også må kunne binde andre, f. eks. de kommunale myndigheder. På en lang række punkter er vi bagefter med hensyn til den hjælp og støtte, der kan ydes gravide kvinder. Det gælder med hensyn til de beløb, der er til rådighed for mødrehjælpen til direkte hjælpeforanstaltninger, og da ikke mindst når det drejer sig om at yde støtte til uddannelse. Hertil kommer en række problemer, som naturligt melder sig i forbindelse med et uønsket svangerskab. Det skulle være tilstrækkeligt at pege på boligproblemet og den enlige mors vanskeligheder med at få sit barn passet. En række af disse krav er ikke opfyldt af det offentlige, og intet tyder på, at disse opgaver vil blive løst med det første.

Jeg vil gerne sige i den forbindelse, at der for mig ingen tvivl er om, at mødrehjælpen yder et stort og et meget dygtigt arbejde, og denne institutions hårde kritikere bør ikke glemme, at man er sat til at administrere den nugældende lov på dette område. På den anden side skal jeg ikke lægge skjul på, at de uensartede afgørelser, der træffes i de forskellige sam-

råd alt efter deres geografiske placering i landet, nok kan give én stof til eftertanke.

På den her skitserede baggrund kan det ikke være urimeligt, at man finder indførelse af fri abort rimelig og mest rigtig, selv om jeg da gerne havde set de omtalte problemer løst først. Rent principielt må adgang til fri abort også være en naturlig ting i nutidens samfund. Men samtidig er det helt klart, at en lovgivning, der indfører fri abort, må følges op på en lang række punkter. Indførelsen af den frie abort må ikke blive en sovepude for de bevillende myndigheder. Jeg har allerede nævnt en række af de ting, som vi må søge gennemført hurtigst muligt. Ligeledes må det være et ufravigeligt krav, at seksualoplysningen, herunder om brugen af antikonceptionelle midler, må intensiveres og forstærkes. Det gælder ikke mindst i skolerne, hvor orienteringen på dette felt tit er alt for sparsom. Oplysningen skal begynde så tidligt som muligt og gentages på de forskellige klassetrin. Gentagelsen er som bekendt et af de bedste midler i forbindelse med elevernes tilegnelse af stoffet. Uden for det egentlige undervisningsområde må enhver frit og uden udgift kunne vælge, hvor vedkommende vil have sin seksualvejledning. Her er det aldeles afgørende med seksualklinikker, bl. a. fordi nogle læger ikke ønsker at give antikonceptionelle midler til de ganske unge.

Netop fordi man kunne frygte, at de helt unge og mere umodne kvinder vil søge deres graviditetsproblem løst flere gange ved hjælp af abort, er det nødvendigt, at vi stadig når længere frem i oplysningen om brugen af antikonceptionelle midler. På den måde vil aborten blive den sidste udvej, som man nødigst vil benytte sig af. Rent bortset herfra er et af de spørgsmål, vi måske skulle drøfte i udvalget, om der burde indføres en begrænsning i antallet af aborter for den enkelte inden for et vist tidsrum. Jeg ved det ikke, men det er da noget, som kunne tages med i overvejelserne.

Det skal ikke nægtes, at jeg er betænkelig ved 12 ugers fristen, fordi den efter min mening stiller de ringeste dårligst: de ganske unge, der ikke reagerer hurtigt nok på udeblivelsen af deres menstruation, sinkerne og de dybt deprimerede, som ikke